

Veno Taufer

Pesmopisi

kaplja na kapljo
val na val
na kamen na kamen
pljusk na pljusk
voda na vodo
voda zida morje
do neba

vrišč otrok
vzpne nebesni obok ki
se vboči v molk

v ozki špranji ptič
na perutih blišč
že ga ni

Spolzka fizika potovanja

piš zagreni in drevje prežarjeno tesne
poti in spet ničesar in spet vse
molči zareže bolečina zasije smeh v solzi veter

oster svet sam vase tisočvraten ali se ti blede
ob kamen spotaknjen veš da so vrtovi bujni polja
zelena ali izsušena in gore

strme prepadi kamniti pota
zvita v prikazni in groze
ura obrača se počasi

pretaka mi v telo
pesek ki je zorel v glavi
oglaša se do globine

odmeva v meni lahko
da je gong da je grom da je zvon
in dolgo dokler ne premine

do grebena kjer se vse bolj blede riše
ostri rob tišine
le okrog še rahel vzpon

* * *

lep si ogenj in živ
ostro me po prstih
te pobožati mi ne pustiš

moje spomine s sabo si zagnil
vase vzel a ne upepelil
z vonji barvami naselil

pastirske vonje v rosni prsti
lise dima v mrtvih zrklih
pozdrave ki jih ledení piš

za koga jih hraniš
kar si zapisuješ s tajnimi znaki
kam jih hočeš vžgati

Jesenska

krožijo ptice
kapljajo note
na električne žice

veter se vzdigne
čez pobočje
vzprhne misel

na daljno perut
drevo vzdiguje veje
in veter vzdiguje šum

ki v njem slišiš stoke krike
ko liste posamič v rdečih šopih razseje
vidiš da trga jezike

jesen pa sebi pesni
jaz sem le misel
o zamahu o zimi

in o sekiri
sebi jesen pesni
drobno prši čevlji

mokri in čelo
pesni da v prihodnji jeseni
listje bo pelo

Medtem

medtem ko se tebe
kaj človek vpraša čisto ostanje

le pobjugaj glubo glubo
opazijo se trvani svetovi šipke ki ostajo

in tako bom... čisto tiče od tebe
se vrni s srcem plačnem solzicam

Pozen par

v zubljih ples krvavitve teles ruja
v ognju zemlja žge se glinasta posoda krasa

v njej sem kaplja podrhtevam odsevam
rôsi ponudba zraka

niti zmagoslavje niti zadrtnost
skrb in zaupanje vode

Osrčenje

zelo strmo besedo o poeziji si rekel
železje in glasbila so zažvenketala
kopita so zapela

vzdignil se je veter in veje so bíle

polegel se je prah
oči strmo uprte
lica vdrta

spomin zelenkasto vzvalovan prek široke prozorne reke
noge so spočenjale korake med nébesi zemeljsko ravnotežje

Nepokončljiv

si gromozanski jumbo
si črviček in črvičkov pajek
huda sapa v mehkužčevem milodaru

besele otopijo skrhaljo se zmeščajo
le smrt še reže

saj ne rjove ne tuli
šepeta
vse mine
kot predniki tvoji ti
potomci
tvoji
vsi v škornjih in bosih
v stisnjene pesti vdre voda

pečinski obraz je opljusnila ploha trza
senca lomljena lije lije
luske repa daleč v daljavo izvijajo bliske

ali slišimo čofotanje otrok skozi mlakuže

so bile zaman hude sanje prebujanj hude muke
kje sem kdo vdira iz ogledala

Medtem

medtem ko čas teče
kako bobni tvoja tišina o sneg

že prihajaš gluho gluho
odpirajo se krvavi cvetovi čipke ki slutijo

s tabo bom odšel tišje od tebe
se vrnil s srcem ptičem selivcem

Odtrgano

med plavanjem skozi zrak prsti smukajo cvetni prah
in kaplje rose in vsega bremena je preveč za oprimke nohtov
ko skoz
zaprte veke vdre poplava vdira potop
da ni nikjer prostora za mizo z večerjo niti jutranje okno
in piki hipov niso komarji ne kačji v brezbrežju in smodu in
cvrkotu
zvezd bi smrtno oglušel ko se ne bi skoraj zazdelo da se je
od nekod odtrgal
mogoče žvenket verige noetovega sidra

Čaranje

skoz veje modro nebo na gladini
tlesk vetra
slepeč čar črepinj

Medtem